

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku M. R.
przy uczestnictwie S. R.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 13 lutego 2015 r., sygn. akt III Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika postępowania kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej

pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 13 lutego 2015 r. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na występującą w sprawie potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości. Przesłankę tę wiąże ona, po pierwsze, z koniecznością ustalenia, czy art. 233 § 2 k.p.c. ma zastosowanie w razie odmowy przedstawienia dowodu przez stronę, który miała obowiązek jego posiadania na podstawie odrębnych przepisów. Po drugie, skarżąca zwróciła także uwagę na konieczność wykładni art. 227 i 236 k.p.c. przez rozstrzygnięcie, czy w sprawach o podział majątku wspólnego uzasadnione jest ograniczenie postępowania dowodowego do stanu majątku wspólnego na dzień rozvodu w sytuacji wcześniejszego podejmowania przez jednego z małżonków czynności mających wpływ na stan wspólnych aktywów i pasywów.

Zgodnie z utrwalonym poglądem Sądu Najwyższego, powołując się na tę podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący ma obowiązek wykazać powstanie konkretnych wątpliwości lub wyrażenie rozbieżnych poglądów na tle określonej regulacji prawnej (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ. oraz z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, nie publ.). Skarżąca nie spełniła tego wymagania, przedstawiając bardzo lakoniczne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w którym – poza ogólnym powołaniem się na problemowy charakter obu kwestii – nie sformułowano jakichkolwiek argumentów, które wskazywałyby na spełnienie podstawy określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. w opisanym wyżej rozumieniu.

Należy także zauważyć, że obie kwestie z góry nie mogłyby odpowiadać tej przesłance także z innej przyczyny. Ponieważ zostały one powiązane z przepisami określającymi sposób dokonywania przez sąd ustaleń faktycznych, ich rozpoznanie wymagałoby weryfikacji ustaleń, które były podstawą zaskarżonego postanowienia

Sądu Okręgowego. Kwestie te, zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., leżą jednak poza zakresem kognicji Sądu Najwyższego, który w postępowaniu kasacyjnym związany jest treścią ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd drugiej instancji. W konsekwencji, w razie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania kwestie te znalazłyby się poza zakresem problemów mogących podlegać wyjaśnieniu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 3, art. 98 § 3, art. 99 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 13 § 2, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.